

ZAKLJUČNA RAZSTAVA IV. LETNIK -2012\13

Področje slike in risbe

Vsakoletna zaključna razstava, po semestrih in letih študija, od kar se je pri študentu zgostila študijska raznolikost v ciklus zrelejših osebne slike in risbe, se je naporno vendar postopoma vzpostavilo ustvarjalno slo, kot komponenta pripadnosti še neraziskanemu področju, kjer se je postopnost študija iz semestra v semester narekovalo v osebnejši raziskovalni prostor in njegove sporočilnosti.

Danes se ob neki vesplošni, že pretekli postmodernistični izkušnji in vzporednimi post-partističnimi mimetičnimi vsebinami strategija zaznavnih odločitev (tudi njen izvedbeni pedagoški organski sklop), uresničuje pri področju slike in risbe kot področje povezav in iskanja prvinskosti – kot prvinska naravnost pri odkrivanju lastne identitete in vključevanje v raznolikost medmedijskega prostora.

Vizualne radovednosti se sedaj bolj kot prej, udejanjajo skozi svojo prvinsko pojavnost in se vzpostavljajo in kažejo kot intimna, lirski analiza lastnega stanja, v tako imenovanem novem, »neprijaznem« okolju, v ranljivem, socialno-družbenem prostoru.

Zvok zunanjega sveta je danes namreč mnogo bolj kot prej svareč in celo grozeč v svoji negotovosti. Zato je odgovor nanj lahko le volumen brez čvrstega oklepa kot lirična podoba nemoči, ki se razvršča v samospraševanja kot sled ali kot komaj opazne sledi in skozi njene odvzete, minimalistične drame, kjer se valovanje iskanja naplavlja bolj na natrganost robov, kot pa na že preverjeno formo.

Letos lahko govorimo o izraziti psihični fiksaciji del, o arhaični razgaljenosti barvne gmote, linije in prostora. Barva in črta kot psihični opni vzpostavljata že omenjeno elementarnost in tako prevzemata vlogo stalnosti v podobi časa ki ga živimo.

To skorajda zasanjano razraščanje tudi ne izbira nosilcev, ki so vse bolj variabilni, nestalni in fragmentarni. Struktura slike in risbe se je porazdelila in se kaže enkrat kot knjiga, v velikost naših dlani, drugič je del večjega, galerijskega prostora sten in potem že obleži na podstavku kot najdeni predmet z eno izmed konceptualnih intervencij.

Kljub omenjeni variabilnosti, letos velja poudariti, da se omenjeni strukturni pomeni skozi sebi lastne vsebine ponujajo in razpirajo v nove možnosti in povezave tudi za naprej, za študij likovne pedagogike na naslednji stopnji, kjer so vse možnosti, da se poudarjena slikarska izkušnja udejani in sublimira preko avtoritete pedagoga v ustvarjalno in zrelo likovno kulturo.

prof. Z. Huzjan, akad. slikar